

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M. P., s. r. o., S.**, IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. J. H., L., proti žalovanému: **M., C.**, IČO: X., zastúpený advokátom doc. JUDr. Ľ. F., CSc., K., **o zaplataenie 28 214,83 eur s prísl.**, vedenej Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 14 Cb 16/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 13. 07. 2011 č. k. 16 Cob 117/2010-193, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca j e p o v i n n ý nahradíť žalovanému na účet jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania vo výške 293,70 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom č. k. 14 Cb 16/2009-97 z 01. 04. 2010 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 19 916,35 eur s 9% úrokom z omeškania od 16. 07. 2009 do zaplataenia. Vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalobcovi pomernú náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou zaplataenia 28 214,83 eur s 10,25% úrokom od 16. 07. 2009 do zaplataenia titulom odmeny za zabezpečenie prevádzky spravodajského informačného kanála za tretí štvrtrok 2009. Dokazovaní zistil, že žalobca uzatvoril 06. 04. 2005 so žalovaným nepomenovanú zmluvu, na základe ktorej sa zaviazal od mája 2005 zriadiť a zabezpečiť prevádzku spravodajského kanála a v rámci neho uverejňovať oznamy o rokovaníach orgánov mesta a ich poradných orgánov, informácie o činnosti a aktivitách mestom zriadených riadených subjektov, o činnosti mestskej polície, záchranných zložiek a ďalšie informácie v dohodnutom rozsahu.

Žalovaný nepreukázal v konaní, že by žalobca v rámci svojho vysielania v období tretieho štvrt'roka 2009 nevysielal oznamy a informácie špecifikované v čl. 1 zmluvy, preto súd dospel k záveru, že žalobca splnil povinnosti podľa zmluvy a žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi 19 916,35 eur (600 000 Sk). Z tohto dôvodu žalobe v uvedenom rozsahu vyhovel. Okrem zaplata sumy 600 000 Sk sa domáhal žalobca aj zaplata 250 000 Sk, čo odôvodnil poukazom na dodatok č. 1 zmluvy zo 16. 11. 2006. Medzi účastníkmi konania bolo sporné, či zvýšenie ceny týmto dodatkom bolo jednorazové alebo či sa v dôsledku toho dodatku cena zvýšila aj na ďalšie obdobia. Konštatoval, že dodatok zmluvy je nepochybne prejavom vôle. V zmysle § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka je potrebné prejav vôle vykladať podľa úmyslu konajúcej osoby. V danom prípade konajúcou osobou bolo M. zastúpená primátorom Ing. L., z výpovede ktorého je zrejmé, že úmysel skutočne smeroval k tomu, aby žalovaný platil zvýšenú odplatu aj v ďalších štvrt'rokoch. V zmysle uvedeného ustanovenia je však potrebné aby úmysel bol známy aj druhej strane. Vzhľadom na výpoveď tohto svedka súd dospel k záveru, že druhá strana mala jediná možnosť ako sa dozvedieť o úmysle žalovaného prečítaním si samotného dodatku. V čase uzavretia dodatku mal žalobca k dispozícii iba samotný text zmluvy, nemal k dispozícii informáciu o skutočnom úmysle konajúcej osoby. Z uvedeného vyvodil záver, že žalobcovi nebol známy úmysel Ing. L. a prejav vôle je potrebné vykladať podľa § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka. Z kontextu formulácie dodatku č. 1 zmluvy vyvodil záver, že zvýšenie ceny o 250 000 Sk sa týka len štvrtého štvrt'roka 2006. Vzal do úvahy obsah uznesenia mestského zastupiteľstva v Považskej Bystrici č. 42/2006 z 03. 11. 2006, ktoré rozhodlo len o úprave rozpočtu na rok 2006 ako aj skutočnosť, že v dodatku 1 sa žalobca zaviazal odvysielat' informácie o využití prostriedkov z grantového programu mesta o problematike diaľnice a kultúrno-spoločenských podujatiach poriadanych mestom. Je všeobecne známe, že v treťom štvrt'roku 2009, teda v žalovanom období, bola diaľnica v Považskej Bystrici už v značnom štádiu rozostavanosti a neexistovala osobitná potreba vysielat' reláciu o problematike diaľnice. Z dôvodu, že dodatok zmluvy č. 1 sa vzťahoval len na štvrtý štvrt'rok 2006, žalobu v časti o zaplata 8 298,48 eur (250 000 Sk) zamietol. Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9% od 16. 07. 2009 a náhradu trov konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p. vo výške 41,18% trov potrebných na účelné uplatňovanie práva podľa pomeru úspechu v konaní.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu aj žalovaného rozhodol rozsudkom č. k. 16 Cob 117/2010-193 z 13. 07. 2011 tak, že konanie o odvolaní žalovaného v časti

o zaplataenie 19 916,35 eur s 9% úrokom od 16. 07. 2009 do zaplataenia zastavil a vo zvyšnej časti, v ktorej súd návrh zamietol a v časti náhrady trov konania rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Ďalším výrokom rozhodol, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že žalovaný vzal odvolanie v časti, v ktorej súd prvého stupňa zaviazal žalovaného na zaplataenie 19 916,35 eur s úrokom z omeškania späť, a preto odvolací súd s odkazom na § 207 ods. 2, 3 O. s. p. odvolacie konanie v tejto časti zastavil. Po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O. s. p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, že žaloba v časti o zaplataenie 8 298,48 eur s príslušenstvom je nedôvodná. V tejto časti súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie uviedol, že zmluva č. 89/05 zo 06. 04. 2005 vrátane dodatku č. 1 zo 16. 11. 2006 považuje za platnú tak ako to ustálil v rozhodnutí 16 Cob 151/2008 z 18. 02. 2009. Predmetom odvolacieho konania zostal nárok, ktorý si žalobca uplatnil z dodatku 1 zmluvy, keď okrem nároku na zaplataenie dohodnutej odmeny za tretí štvrťrok 2009 v sume 19 916,35 eur s príslušenstvom si uplatnil aj navýšenie o 8 298,48 eur s príslušenstvom. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že vzhľadom na dodatok č. 1 a s ním súvisiace listiny, ktorými bolo uznesenie mestského zastupiteľstva č. 42/2006, dôvodová správa k návrhu rozpočtu Mesta P. za roky 2007-2009 a návrh úpravy rozpočtu na rok 2006, považoval nárok žalobcu za nedôvodný. Aj odvolací súd je toho názoru, že sa jednalo o jednorazové navýšenie, keď mal preukázané, že vzhľadom na dodatok 1 došlo u žalovaného k návrhu druhej úpravy rozpočtu na rok 2006, kde v položke 15 – ostatná činnosť v kultúre a regionálny rozvoj došlo k navýšeniu rozpočtu o 250 000 Sk (8 298,48 eur). Z dôvodovej správy k návrhu rozpočtu Mesta P. na roky 2007 až 2009 odvolací súd zistil, že žalovaný na prevádzkovanie spravodajského infokanála mesta P. počíta s finančnými prostriedkami ročne vo výške 2 400 000 Sk, čo predstavuje 600 000 Sk ročne a nie 850 000 Sk, tak ako tvrdí žalobca. Aj z toho vyplýva, že dodatok č. 1 sa týkal len jednorazového navýšenia. Ďalej uviedol, že listinný dôkaz a to odsúhlasenie vzájomného zápočtu pohľadávok medzi M. a Ing. M. K. predložený na pojednávaní 13. 07. 2011 žalobcom, ktorým chcel preukázať uznanie záväzku z dodatku 1 žalovaným aj za iné obdobie ako štvrtý štvrťrok 2006, odvolací súd konštatoval, že na uvedený listinný dôkaz neprihliadol, pretože dôkaz nie je datovaný a žalovaný nemal vedomosť o tomto liste a navyiac tam uvedený

pracovník žalovaného JUDr. M.H. list nepodpísal. Z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 30. 8. 2011.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca s poukazom na prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Konštatoval, že odôvodnenie rozsudku v potvrdzujúcej časti rozsudku má 39 riadkov a ten istý deň rozhodoval senát odvolacieho súdu aj vec 8 Co 108/2010, ktorému konaniu predchádzalo konanie pred súdom prvého stupňa, ktorý nárok z dodatku č. 1 žalobcovi priznal. Odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. Členom senátu rozhodujúcim v ten istý deň v dvoch veciach týchto účastníkov bolo známe odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa vo veci, kedy návrhu súd vyhovel ale aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým návrh zamietol. Ak boli obe odôvodnenia rozsudkov členom senátu skutočne známe je neakceptovateľné tvrdenie v predmetnej veci, že odôvodnenie rozsudku, práve s poznaním odôvodnenia iného rozsudku je dostačujúce, správne a je s ním možné v plnom rozsahu sa stotožniť. Tvrdí, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa nemá náležitosti podľa § 157 ods. 2 O. s. p. a odvolací súd nie že naň poukazuje ale v časti ho opísal a pridal nový dôvod, ktorým odmietol započítanie pohľadávky žalobcom. Došlo tým k zmenenému skutkovému stavu v časti, ktorá mala byť posudzovaná z pohľadu ustanovenia § 323 ods. 2 Obchodného zákonníka. Dovolateľ ďalej vyslovil pochybnosť či mal žalobca možnosť vyjadriť sa k čiastočnému späťvzatiu odvolania alebo došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. V časti započítania pohľadávky došlo k zmene skutkového stavu a žalobca sa k tomuto zrejme vyjadriť nemohol, čím tiež došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. aj k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania. Dovolateľ vytýkal súdu, že nebola vypočutá svedkyňa G. Š., čo zrejme nie je dôvodom na dovolanie ale odôvodnenie rozsudku práve zatajením svedkyne spochybnilo úvahu o postupe podľa O. s. p., pretože súd nemal k dispozícii podstatné skutočnosti a nemohol ani podriaďovať skutkový stav pod hmotnoprávny predpis. Nebolo tiež odôvodnené prečo svedok Ing. L. nehovorí pravdu. Súdy nezaujímalo, že po podpísaní dodatku došlo reálne a preukázateľne k rozšíreniu vysielania o 100% a takto zmenený rozšírený program sa plní doposiaľ. Dovolateľ tým, že dostal rozhodnutia bez zákonom predpokladaného odôvodnenia bol ukrátený na svojich právach podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Postupom súdu

došlo aj k porušeniu práv vyplývajúcich z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 v tom, že každý má právo aby jeho vec bola spravodlivo v primeranej lehote prejednaná nezávislým, nestranným súdom zriadeným zákonom. Mal pochybnosť o zákonnosti sudcu, keď veci 8 Cob 108/2010 a 16 Cob 117/2010 prejednávali sudcovia JUDr. D.L., JUDr. S.H. a vymenili sa iba predsedovia senátu JUDr. M.P. a JUDr. N.Č.. Navrhol aby dovolací súd rozsudok odvolacieho a prvostupňového súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu vyslovil názor, že dovolanie je nielen nedôvodné ale hlavne neprípustné, a preto ho navrhol odmietnuť. V dovolaní zásadne absentuje náležité preukázanie jeho prípustnosti dôvodnosti a naplnenie obligatórnych formálnych náležitostí. Dovolateľ odvodzuje prípustnosť dovolania od vady konania upravenej v § 237 písm. f/ O. s. p., teda, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Zastáva názor, že žalobca svoje procesné práva uplatňoval a realizoval v priebehu celého konania, a to aj prostredníctvom nového listinného dôkazu uplatneného až v odvolacom konaní pred vyhlásením rozhodnutia, ktorým bolo odsúhlasenie vzájomného zápočtu pohľadávok medzi žalovaným a Ing. K.. Poukázal na skutočnosť, že podľa zápisnice z pojednávania z 13. 07. 2011 došlo k čiastočnému späťvzatiu odvolania žalovaným ešte pred začatím pojednávania na odvolacom súde. Po otvorení pojednávania a podaní správy o stave doterajšieho konania predsedníčkou senátu predstúpil právny zástupca žalobcu, ktorý predniesol svoje odvolanie a predložil súdu ďalší dôkaz. Práve v tomto okamihu žalobca realizoval svoje procesné práva a mohol sa už prvýkrát vyjadriť aj ku čiastočnému späťvzatiu odvolania žalovaným, čo však neurobil a neurobil to ani v ďalších vystúpeniach do skončenia pojednávania. Poukázal na ustanovenie § 207 ods. 2, 3 v zmysle ktorého späťvzatie odvolania a následné zastavenie odvolacieho konania nie je obmedzené súhlasom protistrany. Zdôraznil, že súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody svojho rozhodnutia, preto rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľne neodôvodnené. Súd sa pri výklade aplikácií zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Žalobca svoje procesné práva v konaní uplatňoval a realizoval a súd mu v tom žiadnym spôsobom nebránil a ani ho v procesných úkonoch neobmedzoval. Zastáva názor, že súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne zhrnul relevantnú právnu argumentáciu žalobcu významnú pre jeho rozhodnutie a náležite sa s ňou aj vysporiadal. Odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné

otázky žalobcu prezentované v jeho podaniach. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Žalobcovi v predmetnej veci nebola odňatá možnosť konať pred súdom, preto jeho dovolanie nie je prípustné. Navrhol dovolanie žalobcu odmietnuť a žalovanému priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania v zmysle § 243a ods. 1 O. s. p. najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné dovolanie podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme upravujú ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p., v zmysle ktorých platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V predmetnej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti, pričom vo výroku rozsudku nevyslovil prípustnosť dovolania. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že dovolanie žalobcu podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nie je prípustné.

Dovolací súd v zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ktoré mu ukladá povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (aj bez námietky účastníka) neobmedzil sa len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p. ale skúmal, či dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak konanie v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia.

Dovolateľ v dovolaní namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je chybný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplaňovať procesné práva, ktoré mu zákon priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O významnú vadu z hľadiska uvedeného ustanovenia ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dovolací súd existenciu dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietanej dovolateľom nezistil. Vada konania v zmysle tvrdenia žalobcu mala spočívať v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 157 O. s. p., v odňatí možnosti dovolateľovi vyjadriť sa k späťvzatiu odvolania žalovaného a ku zmene skutkového stavu v časti započítania pohľadávky.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil s tým, že skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody. Vychádzal pritom z dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa. Uviedol tiež dôvod, pre ktorý na dôkaz uplatnený žalovaným v odvolacom konaní neprihliadol.

Citované ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. dáva odvolaciemu súdu možnosť, aby v prípadoch, keď potvrdí vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa po všestrannom posúdení jeho vecnej správnosti z hľadiska hmotnoprávneho aj procesnoprávneho, skonštatoval len správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne ich doplnil na zdôraznenie správnosti. Predpokladom využitia uvedenej skrátenej formy odôvodnenia v odvolacom konaní je presvedčivosť a zrozumiteľnosť odôvodnenia potvrdeného rozhodnutia, na ktoré v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukazuje. Aj v prípade potvrdenia rozhodnutia odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na konštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia.

V predmetnej veci odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým zamietol žalobu v časti o zaplatenie 8 298,48 eur obsahuje všetky náležitosti v zmysle citovaného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. a je preskúmateľné. Z odôvodnenia je zrejmé ako súd vec právne posúdil, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa riadil pri ich hodnotení.

Pokiaľ odvolací súd v napadnutom potvrdzujúcom rozhodnutí v súlade s § 219 ods. 2 poukázal na uvedené odôvodnenie neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k späťvzatiu odvolania žalovaného, čím mu mala byť v tejto časti odňatá možnosť konať pred súdom je potrebné zdôrazniť, že dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti o zaplatenie sumy 8 298,48 eur s príslušenstvom, nie proti výroku rozhodnutia, ktorým bolo odvolacie konanie v dôsledku späťvzatia odvolania žalovaným zastavené. Pre úplnosť je potrebné poznamenať, že súhlas žalobcu so späťvzatím odvolania žalovaným pred začatím odvolacieho pojednávania v zmysle § 207 ods. 3 O. s. p. nebol potrebný.

Žalobca v dovolaní tvrdil, že sa nemohol vyjadriť k zmenenému skutkovému stavu týkajúcemu sa započítania pohľadávky, čím mu taktiež bola odňatá možnosť konať pred súdom. Je potrebné zdôrazniť, že nový dôkaz, na ktorý odvolací napokon neprihliadol, označil a predložil sám žalobca v odvolacom konaní, preto jeho námietka, že sa k dôkazu nemohol vyjadriť je neopodstatnená.

Odvolacie konanie nebolo zaťažené ani vadou spočívajúcou v nesprávnom obsadení súdu v zmysle § 237 písm. g/ O. s. p., pretože odvolací súd prejednal a rozhodol vec v senáte podľa § 36 ods. 3 O. s. p. Za vadu spočívajúcu v nesprávnom obsadení súdu nemožno považovať prípadnú nesprávnosť zloženia senátu v zmysle rozvrhu práce príslušného súdu, a preto dovolací súd pochybnosť dovolateľa týkajúcu sa zloženia senátu odvolacieho súdu neakceptoval.

Dovolací súd nezistil ani žiadne iné skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa ďalších ustanovení § 237 O. s. p., dovolanie žalobcu podľa § 218 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243 ods. 5 veta prvá O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný preto mu patrí náhrada účelne vynaložených trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia advokátom. Za účelné trovy považoval súd

odmenu advokátovi za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu zo 04. 11. 2011) podľa § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v spojení s § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky vo výške 237,34 eur, náhradu na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,41 eur, čo spolu predstavuje sumu 244,75 eur. Advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty (DPH), preto mu patrí v zmysle § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky odmena a náhrada hotových výdavkov zvýšená o 20 % DPH (48,95 eur). Dovolací súd nepovažoval za účelné trovy právneho zastúpenia pozostávajúce z odmeny za prevzatie a prípravu zastúpenia dňa 28. 10. 2011. Zo spisu vyplýva, že právny zástupca prevzal právne zastúpenie žalovaného v predmetnej veci už v konaní pred súdom prvého stupňa dňa 23. 09. 2009.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. februára 2012

JUDr. Alena Priecelová v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková